

Сон

Володимир Самійленко

Я бачив сон, немов зібрались ми гуртом,
Щоб справити велике свято;
Багато нас самих сиділо за столом,
І ще прийшло гостей багато.
І гості ті були неначе й не чужі,
Але було й одміну знати,
Як кинулись вони прожогом до їжі,
Забувши нас і привітати.
І бенкет розпочавсь; як хижі ті вовки,
Глитали гості нашу страву,
А ми сховалися в далекії кутки
І відтіть їм співали славу.
І як хто з них шпурне обгризений шматок,
Ми кидались, як ті собаки,
Ловили, хто пійма, й, вернувшись в куток,
Слізьми вмивалися з подяки.
А гості жерли все; роздулися, як піч,
І, страшно вирячивши очі,
Нас лаять почали, ми ж слухали ту річ,
Як слухають слова пророчі.
І кажуть гості нам: "Ми бити вас прийшли,
Чи хочете — ми вас скараєм?"
А ми вклонилися і смирно відрекли:
"Від вас батіг нам буде раєм".
І гості крикнули: "Давайте ж нам батіг,
Бо в нас немає чим вас бити".
І миттю кожен з нас по батога побіг,
Щоб волю тих гостей чинити.
І пуги принесли, і полягли самі,
Немов на тирлі тії вівці.
Та й кару прийняли, а як устали ми,
Було червоно на долівці.
Вони ж гукнули знов: "Скажіть ви нам тепер,
Чи нас ви любите як Бога?
Чи не ховаєте в душі яких химер
Та проти нас заміру злого?"
І знов ми відрекли: "Ми любим тільки вас!"

Нема в нас іншої святині".

"Так доведіть же нам, як любите ви нас,

І покажіть на власній спині!"

Тоді на честь гостям звірями стали ми

Й змішалися в безладній січі:

Ми бились, різались, топтались чобітьми,

І брату брат плював у вічі,

А інший сам собі давав ляща в лице

І смикав голову чубату,

А гості тішились та, дивлячись на це,

Аж реготали на всю хату.

І снилося мені: ми Матір волікли,

Хто за косу, а хто за ноги,

Зривали одіж їй, і били, і товкли,

Аж кості хрускали в небоги.

І стався дикий крик, пекельний, навісний...

Враз бризнули струмки криваві...

Тут кинувсь я від сну, але той сон страшний

Мене не кидає й на яві.

1893